

Sakura Blossom

Sakura Blossom

Lotte van den Noort

“A flower cannot blossom without sunshine, and man cannot live without love.”

— *Max Muller, 1823-1900*

ISBN: 9789402147513

© 2016 Brave New Books

Tekst: Lotte van den Noort

Omslagontwerp: Torben van den Hurk

www.bravenewbooks.nl

www.facebook.com/lottesbooks

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook en evenmin in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

1 - |chi

Ik trok zenuwachtig aan de stof van mijn colbert. Het was een sneeuwachtige dag geweest, waardoor er sneeuw kraakte onder mijn instappers toen ik de trap van het landhuis opliep. Het landhuis lag net buiten de drukke stad, voorbij de weilanden, die nu ook bedekt waren onder een witte deken. De sakura bomen – afkomstig uit Japan – hadden hun bloesem laten vallen om plaats te maken voor de kou. Niet alleen de bomen waren afkomstig uit Japan, overal in de grote voortuin zag je tekenen dat de mensen die in het huis woonden grote fans waren van het land. Zo stond er bij de poort van het landgoed een authentiek theehuisje, met daarnaast een tsukubai – een soort wasbak om je handen te reinigen voor bijvoorbeeld een theeceremonie. Er liep een lange, smalle vijver door de tuin, kronkelend langs het kiezelpad, omringd door met sneeuw bedekt mos. De stapstenen die hier en daar in het water lagen, waren bedekt met een dun laagje ijs en het bruggetje met de lage reling aan het begin van de vijver was zo wit door de sneeuwval, dat je het bijna niet zag staan.

Eén maand. Zo lang moest ik hier blijven. Twee weken geleden waren mijn ouders omgekomen in een grote brand op hun werk. Het nieuws was niet verder doorgedrongen dan het kleine dorp waarin ik woonde. De eerste paar dagen vond ik dat fijn. Geen blikken vol medelijden, geen woorden van spijt en geen goede praatjes over wat een goede

mensen mijn ouders wel niet waren geweest. Maar één week na de brand stond mijn peettante op de stoep. Ze vertelde me dat het zo echt niet langer kon en ik bij haar moest intrekken. Nou was de band tussen haar en mij nooit zo geweldig geweest, dus uiteraard had ik geweigerd.

‘Het leven gaat je tegenzitten wanneer je hulp van anderen weigert,’ had ze geconcludeerd. ‘Je kunt niet in je een-tje blijven wonen.’

‘Dat kan ik wel.’

‘Nee, dat kan je niet.’ Na lang aandringen en excuses naar haar hoofd te hebben geslingerd, had ze zuchtend haar handen in de lucht gegooid.

‘Goed dan! Het is overduidelijk dat je niet bij mij wilt wonen. Je mag van mij op jezelf wonen wanneer je laat zien dat je ook voor jezelf kunt zorgen.’ Het geluk moest van mijn gezicht te lezen zijn geweest, want mijn tante had me een chagrijnige blik toegeworpen.

‘Juich niet te snel. Je moet laten zien dat je zelfstandig bent. Als ik zeg dat je niet bij mij hoeft te wonen, wil dat niet zeggen dat je op jezelf mag wonen. Je gaat een gastgezin zoeken en daar blijf je één maand om te laten zien dat je zelfstandig bent.’

Mijn wereld was weer ingestort. Blijkbaar had mijn tante niet genoeg vertrouwen in mij om me los te laten in de wijde wereld. Maar dat gemene spelletje kon ik ook spelen. Ik had de eerste de beste trein gepakt naar een gastgezin zo ver mogelijk bij haar en mijn verleden vandaan.

En nu stond ik hier.

Mijn koffer zat onder de ijskristallen en had sporen achtergelaten in de sneeuw. Twee kleine wielensporen kronkelden door de tuin, omdat ik alles had bekeken voordat ik naar de voordeur was gelopen. Een nieuwsgierigheid die ik

niet altijd kon bedwingen. Mijn vingers trilden toen ik de grote klopper van de deur pakte en aanklopte. Een drakenhoofd hield de metalen klopper in bedwang en staarde me met een lege blik aan, alsof hij me waarschuwde. De zenuwen stegen me naar het hoofd toen ik voetstappen hoorde naderen vanachter de deur. Rustige voetstappen die geen haast hadden. De deur werd van het slot gehaald en langzaam opengetrokken.

Het gezicht van de jongen benam me de adem.

Strakke gelaatstrekken, donkere ogen die me aan het universum deden denken, zwart haar als de nacht en één sproetje onder zijn linkeroog. Hij was een volbloed Japanner. Naar schatting was hij begin twintig-

‘Ik koop niet aan de deur.’ Hij keek me strak aan. Met zijn rechterhand hield hij de mahoniehouten deur stevig vast.

Even stond ik met een mond vol tanden, maar toen herpakte ik mezelf en schraapte mijn keel. ‘Mijn naam is Bryn Avans. Er is mij verteld dat ik hier mag intrekken voor één maand.’

Dit liet hij even bezinken. Toen begon hij te lachen. ‘Wie heeft je dat verteld?’

Haastig graaide ik in mijn jaszak naar een opgevouwen papiertje waar ik de naam van mijn contactpersoon had opgekrabbeld. ‘Zijn naam is Rui.’

De ogen van de jongen vernauwden zich tot spleetjes, waarna hij zuchtte. ‘Goed dan. Maar weet wel dat ik hier niets vanaf weet. Ik ben hier zwaar op tegen.’

‘Wat een fijn welkom, dankjewel.’ Wat een klootzak zeg. Arrogante kerel. Trots stak ik mijn neus in de lucht, zo fier als een pauw stapte ik naar voren. Foutje. Ik gleed uit op de gladde trap en dreigde naar achteren te vallen. Ik

wankelde, wankelde nog meer en werd toen vastgepakt door de arrogante jongen. Hij zuchtte weer. Kon hij ook stoppen met zuchten? Had deze jongen nooit van manieren gehoord?

Hoe dan ook. Hij verstevigde zijn grip en zette me weer overeind. ‘Het is glad,’ bracht hij droogjes uit. Toen hij me losliet, stapte hij langs me heen om mijn koffer te pakken, die nog steeds in de sneeuw stond en duwde me naar binnen. ‘Trek je schoenen uit. Ik kom zo terug met slippers.’

Slippers? Zoals ze dat ook deden in Japan? De deur viel achter me in het slot en de ijzige wind verdween direct. De jongen liep weg en schoof – ja, schoof – een deur aan de kant om vervolgens in de kamer te verdwijnen. Het was zo stil in de gang dat ik bijna besloot om een liedje te neuriën om de stilte te verdragen. In plaats daarvan bekeek ik mijn nieuwe omgeving eens nauwkeurig. De wanden waren bedekt met donkerbruin hout. Er hingen geen schilderijen of fotolijsten, alleen wandlampen die de gang moesten verlichten. In iedere hoek van de gang stond een kleine bonsai. Waar ik stond was een opstapje om de gang in te komen. Om me heen stonden verschillende paar schoenen en slippers. Wat me eraan herinnerde dat ik mijn schoenen moest uittrekken. Toen ik dat deed, kwam de jongen tergend langzaam terug de gang ingelopen. In zijn ene hand had hij een handdoek, in de andere droeg hij een paar slippers – mannelijke slippers. Snel schoot ik uit mijn jas en hing hem aan de haakjes naast de deur.

‘Trek deze maar aan. Ze zijn van Rui. Omdat hij je heeft uitgenodigd mag hij zijn zooi met je delen.’ Hij gooide de slippers voor me neer en keek me afwachtend aan.

‘Bedankt,’ mompelde ik. De slippers waren koud en voelde raar om mijn voeten. Ze waren een paar maten te

groot, dus toen ik de jongen volgde, moest ik mijn tenen samenknijpen om niet te struikelen. Tijdens het lopen reikte hij me de handdoek aan.

‘Sla dit om je heen en warm jezelf even op.’

Ik deed wat hij me vroeg en toen de warme stof me omarme, ontsnapte er een zachte kreun van opluchting. Daarna had ik pas door hoe koud ik het eigenlijk had. Of misschien waren dat de zenuwen.

‘Kyo, we hebben een gast.’ De jongen schoof een deur aan de kant en stapte de kamer in. Hij stond stil in de opening en gebaarde dat ik binnen moest lopen. ‘Nou ja, gast. Rui heeft iemand uitgenodigd.’

‘O, is ze er?’ Klonk een stem vanuit de hoek van de kamer, waar een jongen – ongeveer even oud als de andere jongen – op een bank zat met een televisiegids in zijn handen. Hij legde de gids weg en kwam overeind. Ook hij was van Japanse afkomst. Zijn haar was al even zwart als dat van zijn huisgenoot, alleen zijn ogen hadden een lichtere kleur bruin.

‘Hoezo, is ze er? Wist je hiervan?’

Kyo grijnsde breed. ‘Mikio, Rui en ik hebben haar alle drie goedgekeurd. We hebben het voor je verzwegen omdat jij het toch nooit ergens mee eens bent. We wisten zeker dat je zo zou reageren zoals je nu ook doet, Nakatsu.’

De jongen – Nakatsu – balde zijn handen tot vuisten en wierp Kyo een nijdige blik toe. ‘Ongelooflijk.’

‘Vind je?’ Kyo liep op ons af en stak zijn handen nonchalant in de zakken van zijn broek. ‘Ik denk dat we een goede keuze hebben gemaakt, nu ik je zo zie.’

Even bleef het stil. Ik durfde niet naar het gezicht van Nakatsu te kijken om uit te zoeken wat hij wel niet moest denken. Maar uiteindelijk keek hij mij aan. ‘Geniet van je

verblijf. Ik ben een stukje lopen.’ Met die woorden stormde hij de kamer uit en schoof de deur met grof geweld dicht. Zijn voetstappen stierven al snel weg.

‘Let maar niet op hem, hij is niet zo van de mensen.’

Ik schrok op. Ik had naar de deur staan staren waar Nakatsu door verdwenen was en voor een paar seconden vergat ik dat er nog iemand in de kamer was. Kyo keek me vriendelijk aan en maakte een halve buiging, waarbij hij zijn armen strak naast zijn lichaam geklemd hield. ‘Hashimoto Kyo. Aangenaam.’

‘Is Hashimoto je naam?’ vroeg ik verward.

‘We zeggen de achternaam eerst in Japan.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘We noemen elkaar hier bij de voornaam omdat we goede vrienden zijn. Maar ik kan me voorstellen dat het voor jou nog verwarrend is.’

‘Ik moet toegeven dat ik niet had verwacht een Japans gezin aan te treffen. Ik bedoel... De tuin vond ik prachtig maar ik dacht meer dat de bewoners de Japanse tuinen mooi vonden.’

Kyo lachte vriendelijk. ‘Dat snap ik. Alhoewel we geen gezin zijn. We zijn vier vrienden die het drukke leven van Tokyo achter zich willen laten. Verhuizen naar Engeland is de beste keuze geweest die we ooit hebben gemaakt.’

‘Was het zo erg?’ vroeg ik met een grijns. Toen ik zijn plotselinge, serieuze gezicht zag, verdween mijn grijns vrijwel direct. ‘O, sorry.’

‘Geen probleem.’

‘Maar vertel,’ begon ik om de pijnlijke stilte die volgde te verbreken, ‘hoe komen jullie aan zo’n groot landhuis op jullie leeftijd?’

Hierom grijnsde Kyo. ‘We hebben alle vier niets te klagen wat geld betreft.’ Toen hij mijn verbijsterde gezicht

zag, sprak hij rustig verder. ‘Nakatsu is de zoon en erfgenaam van een groot marketingbedrijf in Japan. Mikio heeft zeg maar... contacten in de onderwereld van Tokyo. Rui is net zoals Nakatsu de zoon en erfgenaam van een groot bedrijf, maar minder groot dan dat van Nakatsu.’

‘En jij?’

‘Ik maak thee.’

Ik lachte om zijn grap. Hoewel ik probeerde om daarmee ook een glimlach op zijn gezicht te toveren, bleef hij me doodserieus aanstaren. ‘Geen grapje?’ vroeg ik beschaamd.

Hij rolde met zijn ogen. ‘Thee is een groot iets in Japan. Mijn ouders beheren een theeceremonieschool. Eén van de grootste in Japan. Je kunt wel zeggen dat zoiets wat oplevert.’

‘En dit huis hebben jullie gekocht?’ Mijn nieuwsgierigheid nam het van me over. Ik was niet meer het verlegen meisje dat voor een maand hier mocht blijven. Ik was een Engelse Godin die haar antwoorden opeiste.

‘Dit huis is van de ouders van Rui. Overal ter wereld hebben we een paar huizen gevestigd. Vandaar dat je de Engelse stijl met de Japanse stijl gecombineerd ziet.’ Hij knipte in zijn vingers. ‘Dat brengt me op het volgende. Als je me ooit niet kunt volgen omdat ik gebrekkig Engels praat, laat het me dan weten. We beheersen de Engelse taal uitstekend, maar hier en daar kunnen wel wat foutjes voorkomen. Alvast mijn excuses daarvoor.’

Ik schudde mijn hoofd en wapperde zijn verontschuldiging weg. ‘Geen probleem, ik kan je tot nu toe nog goed volgen. Dit alles is alleen een beetje... overweldigend.’

‘Het zou vreemd zijn als het dat niet was.’

Een paar seconden gingen voorbij en de spanning was duidelijk aanwezig. Tot ik me herinnerde dat mijn koffer

nog in de gang stond, wat me meteen een excuus gaf om even tot mezelf te komen.

‘Mijn koffer!’

‘Wat is daarmee?’ Kyo leunde nieuwsgierig naar voren.

‘Ik zal hem maar eens uitpakken. Waar is mijn kamer?’ Zijn bestuderende ogen gaven me een benauwd gevoel.

‘Op de eerste verdieping. Je slaapt op Rui’s kamer.’

Mijn ogen werden zo groot als schoteltjes en mijn wangen begonnen te kleuren. ‘Bij hem? Slaap ik bij hem?’ Vertel me alsjeblieft dat het niet waar is.

De lach van Kyo vulde de kamer. Hij legde zijn hand op mijn hoofd en woelde door mijn bruine lokken. Een gebaar wat nog nooit iemand behalve mijn vader had gemaakt. ‘Geen zorgen, Bryn – mag ik je Bryn noemen? – Rui slaapt op de zolder. Hij houdt van stille en lichte plaatsen.’

2 - Ni

Mijn kamerdeur was zo immens groot, dat ik voor heel even dacht dat het een grapje was. Maar toen ik om me heen keek, zag ik dat alle deuren zo groot waren. Op de bovenverdieping waren geen schuifdeuren net zoals beneden. In plaats daarvan kon je ze gewoon open trekken en hoefde je niet te klungelen met dat geschuif. Ik draaide aan de knop, opende de deur en liep naar binnen. Toen ik de deur wilde passeren bleef ik nog even staan. Er glom iets vanuit mijn ooghoek. Een zilver bordje waar mijn naam in was gekerfd.

ブリン – Avans, Bryn

Ik nam aan dat die vreemde tekens mijn naam vertegenwoordigden. Glimlachend staarde ik naar de vloer, terwijl ik de deur achter me dichttrok. Al was het naambordje slechts een klein gebaar, het gaf me een goed gevoel om te weten dat ik welkom was.

De kamer was donker, omdat de gordijnen gesloten waren. De dikke stof had moeite om het buitenlicht te weren, waardoor je de omtrek van de ramen kon zien. De vloer was van donker laminaat en zo te zien ook pas geboend. Ik vroeg me af of de vier jongens een werkster hadden die hun hielp met de schoonmaak, of dat ze het allemaal zelf deden. Het gezicht van Nakatsu verscheen in mijn gedachten en

meteen wist ik dat ze een werkster hadden. Hij zou iedere dag te knorrig zijn om schoon te maken.

Aan de muren hingen geen lijsten, maar je kon zien dat er ooit een aantal dingen hadden gehangen. De omtrek was duidelijk zichtbaar door de lichte, vierkante vlekken op het behang. Bestuderend liet ik mijn vingers eroverheen glijden. Had Rui echt alles weggehaald zodat ik mijn eigen kamer kon inrichten? Aan de ene kant vond ik dat fantastisch, aan de andere kant voelde ik me schuldig.

Mijn koffer was zo uitgepakt. De grote kast die al net zo hoog was als de deur, bood me genoeg ruimte voor de weinige kleding die ik had en met maar twee paar schoenen had ik op de onderste plank nog ruimte zat om mijn lege koffer neer te zetten.

De fotolijst die ik had meegenomen van thuis, zette ik naast het tweepersoonsbed op het nachtkastje. Mijn ouders glimlachten me gelukzalig toe. Ik kon me nog herinneren wanneer die foto gemaakt was. Het was anderhalf jaar terug in het voorjaar geweest, toen de zon net op was en mijn vader per se de zonsopkomst aan ons wilde laten zien. Eigenlijk was het meer een excuus om ons uit bed te krijgen. Hij had er altijd een hekel aan als hij vroeg op moest voor zijn werk en mijn moeder en ik nog konden blijven liggen. Hoe dan ook, uiteindelijk bleek de zonsopkomst inderdaad prachtig te zijn. Ik had niet verwacht dat mijn ochtendhumeur met een paar zonnestraaltjes zou zijn verdwenen. Misschien was het meer het feit dat mijn ouders zo gelukkig waren samen. Ze hielden elkaar vast en keken me met een glimlach aan. Mijn moeder nog in haar Pink Panther pyjama, mijn vader in zijn werkkleding, die zijn iPhone naar me had gegooid en gevraagd had om een foto te nemen.

‘Ik mis jullie,’ fluisterde ik het fotolijstje toe.

Vreemd genoeg had ik nog geen traan gelaten na het incident. Ik kon het niet. Ik kon niet huilen. Alhoewel ik vanbinnen voelde dat het gevoel zich opkropte. Het was zo’n stom iets. Soms wilde ik het uitschreeuwen van frustratie, me afreageren op alles en iedereen om me heen. Het liefst had ik de huid van mijn peettante vol gescholden om stoom af te blazen, maar dan zou ze me al helemaal met zich meegenomen hebben om me manieren bij te leren. Zeker weten. Ik had een goede keuze gemaakt om mijn mond netjes dicht te houden en hier te komen.

Plotseling verstijfde ik toen ik daarover nadacht. Had ik echt de goede keuze gemaakt? Ik kende hier niemand. Ik was in een wildvreemd huis. Wie weet wat voor een types deze jongens waren. Had Kyo niet gezegd dat Mikio contacten had in de onderwereld?

Zuchtend sloeg ik mijn handen voor mijn ogen en liet me op het bed vallen, dat zachtjes terugveerde onder mijn gewicht.

Rond etenstijd drong de geur van voedsel mijn kamer binnen. Het was inmiddels donker geworden buiten. Ik was erachter gekomen dat de badkamer recht tegenover mijn slaapkamer was. Ook daar stond mijn naam opgeschreven, dus ik nam aan dat die alleen voor mij bestemd was. Kon het nog gekker worden?

Toen ik in de spiegel had gekeken was ik me doodgeschrokken. Nadat ik op bed was gaan liggen, was ik in slaap gevallen. Mijn bruine haar zat helemaal in de war en ontambaar als het was, had ik het toch nog voor elkaar gekregen om het een beetje te fatsoeneren.

Ik vroeg mezelf af of we met z'n allen aten. Zouden ze me roepen? Verwachtten ze dat ik voor hen ging koken? Moest ik zelf naar beneden lopen?

Die laatste optie leek me het beste. Ik schoof weer in de veel te grote slippers en liep dicht bij de muur om mezelf op te vangen als ik zou struikelen. Gelukkig kwam ik heelhuids aan in de gang die naar de kamer leidde waar ik Kyo had ontmoet. Er brandde een zacht licht vanonder de schuifdeuren, die ik eerst probeerde open te trekken. Het was zo'n gewenning om een deur naar je toe te trekken.

'Kyo?' bracht ik uit. De deur werkte mee en verhulde een zwak verlichtte kamer. Er was slechts één enkel lampje die brandde op de bijzettafel naast de grote sofa waar Kyo op had gezeten. Alleen lag in plaats van Kyo nu Nakatsu op de dikke kussens, slapend nog wel. Zijn ene arm hing half over zijn gezicht en zijn andere naast de bank. Zijn lange benen hingen over de leuning. Hij snurkte zachtjes.

'Zoek je mij?' klonk er een stem achter me. Ik draaide me geschrokken om en slaakte een gil, waardoor Nakatsu schreeuwend overeind kwam, van de bank viel en verward om zich heen keek.

'Kyo, jij baka!'

'Je bent zelf een idioot,' reageerde Kyo, wat me deed veronderstellen dat het woord baka de Japanse vertaling was voor idioot.

'Ongelooflijk...' Nakatsu stond op van de vloer en streek zuchtend zijn broek glad. Toen keek hij op. Zijn ogen vonden de mijne. 'Moet je iets van me hebben?'

'Nee, hoor. Slaap gerust verder om je humeur te verwerken.' Gek werd ik van deze man. Hij zorgde ervoor dat ik me alles behalve welkom voelde in dit huis.

Kyo lachte. 'Je moet toegeven, ze heeft pit.'

‘Ze is een dwaas om tegen me in te gaan.’

‘Maar goed,’ ging Kyo verder, Nakatsu negerend. ‘Was je naar mij op zoek?’ Zijn warme glimlach deed me goed en zorgde voor heel even dat de nare Nakatsu naar de achtergrond verdween.

‘Ik vroeg me af hoe het met het eten zat.’

‘Nu gaat ze ons ook nog dwingen om voor haar eten te zorgen, Kyo. Kun je het geloven?’

‘Snoer jezelf voor vijf minuten de mond, Nakatsu. Niet alles in de wereld draait om jou.’

‘Daar heb je gelijk in. Bijna alles draait om mij, behalve dit ongewenste verschijnsel.’

‘Ik zorg wel voor mijn eigen eten...’ Ik maakte al aanstalten om de kamer uit te lopen, mijn rug toegerend naar de twee vrienden, maar Kyo legde zijn hand op mijn schouder en bracht me tot stilstand.

‘Trek je niets van hem aan. Ik was al klaar met het voorbereiden van het eten. Alleen de noedels moeten nog even afkoelen. Ik vrees dat het iets te warm was. Dus ik was van plan om je te roepen, totdat ik de deur open zag staan.’

‘Je hoeft je niet nader te verklaren aan haar,’ gromde Nakatsu vanachter me. Ik hoorde hem rommelen met de kussens.

‘Dus ga je mee?’

Ik knikte. ‘Graag, ik rammel.’

Toen ik Kyo volgde naar de eetkamer, probeerde ik de weg te onthouden. Het landhuis was erg groot en ik werd door allerlei gangen gesleurd, dat ik mezelf afvroeg of ik ooit nog in mijn eentje mijn slaapkamer terug zou vinden.

Kyo kwam tot stilstand bij een schuifdeur waar een overheerlijke geur van vandaan kwam. Toen de geur mijn neus binnendrong, begon mijn maag te knorren. Wanhopig

legde ik mijn handen op mijn buik, in de verwachting zo het lawaai te dempen. Helaas.

‘Geen zorgen, je krijgt je eten,’ zei Kyo grijnzend. Hij schoof de deur aan de kant en liep voor me de kamer binnen. Gedwee volgde ik hem. Het was een grote eetkamer – wat had ik ook anders verwacht? Het linker gedeelte was voor de keuken. Er was een groot kookeiland, waar nog papiertjes en frutseltjes lagen van de noedel verpakking en de ingrediënten. In het midden stond een lage eettafel voor twaalf man. Er waren geen stoelen. In plaats daarvan lagen er grote, flanellen kussens op de grond. Aan de rechterkant stond een bankstel met een plasma televisie. De bank was ingezet en de stof rafelde.

‘Het ruikt lekker,’ was het enige dat ik uit kon brengen.

‘Dat is de bedoeling. Neem plaats.’

Oké, ik had genoeg films gezien dat ik wist hoe ik aan zo’n idiote, lage tafel moest zitten. Dat wilde niet zeggen dat het heerlijk zat. Ik nam plaats op een van de kussens, met mijn benen onder me. Mijn gewicht leunde zwaar op mijn enkels. Waarom deden Japanners dit? Het zat verschrikkelijk.

‘Alles oké?’ Kyo wierp me een nieuwsgierige blik toe. Hij nam tegenover me plaats en nam zijn chopsticks in zijn handen.

‘Natuurlijk. Het is gewoon...’ Ik slikte en staaarde naar de chopsticks en probeerde het drukkende gevoel op mijn enkels uit mijn hoofd te zetten. ‘Ik ben dit niet gewend.’

‘Wil je liever op een stoel zitten?’ Hij maakte al aanstalten om op te staan, maar ik hield hem tegen.

‘Nee, het is goed zo. Als we het doen, doen we het ook goed.’

Hij grijnsde. ‘Ik mag je nu al.’

Niet wetend wat ik daarop moest zeggen, pakte ik ook mijn chopsticks en bestudeerde het hout. Goed, hier moest ik mee eten. Dat moest lukken.

Kyo drukte zijn handen tegen elkaar en boog voorover. ‘Itadakimasu!’

‘Ita... Wat?’

Weer die glimlach. Was ik zo komisch? Ik kon er niets aan doen maar toen ik hem zo zag lachen, begon ik zelf ook te lachen.

‘Het spijt me, ik vergeet steeds dat je in het diepe bent gegooid.’ Hij legde zijn stokjes naast zijn kom en vouwde zijn handen in elkaar. ‘Voordat we eten zeggen we in Japan altijd Itadakimasu. Oftewel, bedankt voor het eten.’

‘O, ik snap het.’ Geconcentreerd drukte ik mijn handen tegen elkaar en boog voorover naar mijn kom noedels. ‘Itadakimasu.’

‘Je uitspraak is goed.’

Terwijl ik overeind kwam, realiseerde ik me plotseling iets. ‘Waar is de rest?’

‘Nakatsu is eigenwijs, dat heb je zelf gezien. We eten sowieso bijna nooit met z’n vieren. Om de een of andere reden hebben we dat nooit volgehouden. Nakatsu maakt altijd ruzie om niets.’

‘Maar jullie zijn vrienden?’

Hij knikte en stopte – alsof er geen kunst aan was – heel soepel de noedels in zijn mond. Bij mij vielen de noedels tussen de chopsticks door. ‘Beste vrienden. We zijn er voor elkaar en zijn bereid om voor elkaar te sterven. Er is veel gebeurd in ons verleden wat ons zo hecht heeft gemaakt. Zie je, we hebben alle vier niet zo’n geweldige kindertijd gehad. Nakatsu was degene die ons altijd opvrolijkte en een band tussen ons schepte.’ Dromerig staaarde Kyo langs me

heen, weggezonken in zijn eigen wereld. ‘Maar nu is Nakatsu de onruststoker. Hij heeft een kort lontje. We hebben hem vaak genoeg tegen moeten houden als hij weer kwaad werd. Hij is niet zo’n prater, hij lost het graag anders op.’

Iets in me zei me dat ik geen ruzie met Nakatsu moest zoeken.

‘Maar nogmaals,’ ging Kyo verder. ‘Laat je alsjeblieft niet door hem afschrikken.’

Het was me eindelijk gelukt om drie slierten noedels naar binnen te werken. De chopsticks gleden alsmaar over elkaar heen. Een tijdje bleef het stil omdat niemand van ons nog iets te zeggen had. Het was geen vervelende stilte. Ik vond het fijn om met Kyo te eten. Hij was aardig tegen me en beschermde me voor Nakatsu.

‘Mag ik iets vragen?’ vroeg ik, nadat ik de noedels had opgegeven. Nooit van mijn leven had ik die kom binnen een dag op kunnen krijgen met die chopsticks.

‘Uiteraard.’

‘Waarom hebben jullie me eigenlijk geaccepteerd? Wat moeten vier jongens met een onbekende in huis?’

Hier leek hij over na te denken. Misschien wist hij het zelf ook niet? Begon hij nu te twijfelen of hij een vergissing gemaakt had? Gelukkig glimlachte hij me toe. ‘Ik weet het eerlijk gezegd niet zo goed. Rui kwam met het idee. Hij had je advertentie op het internet gezien.’ Zijn ogen zochten de mijne. ‘Vraag het anders aan Rui. Hij kan het je beter uitleggen dan ik.’

3 - San

Geconcentreerd staarde ik naar de kom noedels in mijn handen. Onder mijn oksel had ik de chopsticks geklemd in een servet. Het was lastig om de kom recht te houden, want met iedere stap die ik zette, trilden mijn benen nog na van het zitten op de grond.

Na het eten had Kyo me voorgesteld om Rui's eten te brengen. Natuurlijk, dat deed ik wel. Ik wist namelijk zo uitstekend de weg in dit landhuis. Maar ik had niet kunnen weigeren toen ik de enthousiaste blik in Kyo's ogen zag. Hij had voor me gekookt, het minste wat ik kon doen was Rui zijn eten brengen.

Na een tijdje rondgedwaald te hebben door de immens grote gangen, begon ik te twijfelen of ik ooit nog de weg naar de zolder zou vinden. Ik schoof op de gok een deur aan de kant en morste bijna de noedels op het tapijt. Met mijn vingers veegde ik de verdwaalde druppels van de kom en likte het op. Het werd koud.

Niet in paniek raken. Wat een goede eerste indruk zou Rui krijgen. 'Hé, ik ben dat nieuwe meisje. Hier zijn je ijskoude noedels. Smakelijk eten! Itadakimasu.'

Uitstekend.

De deur die ik opzij had geschoven bracht me naar een nieuwe gang. Aan het einde van de gang was een deur. Op die deur hing een naambordje net zoals de mijne. Was dat de zolder? Ik kwam er nooit achter als ik hier bleef staan.

Haastig beende ik naar de deur en bestudeerde de vreemde krabbels op het bordje.

Jammer genoeg stond er geen naam achter in het Engels, wat er bij mij wel had gestaan. Op hoop van zegen dan maar.

‘Wat in vredesnaam kom je doen?’ Ik keek recht in het furieuze gezicht van Nakatsu. Hij was zich aan het omkleeden en stond halfnaakt voor me, het uitgetrokken shirt in zijn handen.

‘Sorry,’ stamelde ik vlug. De kom noedels trilde in mijn handen. Vlug keek ik van hem weg. ‘Ik was op zoek naar de zolder.’

‘Dit is niet de zolder, baka.’

Mijn bloed begon te koken. ‘Kun je deze *baka* vertellen waar de zolder is?’

‘Als jij het huis verlaat, wil ik het je met veel liefde vertellen.’

Woest draaide ik me van hem weg, klaar om zijn kamer uit te lopen. Hoe durfde hij? Had hij echt zo’n hekel aan me? Ik kon me niet herinneren dat ik hem iets had aangedaan.

‘Fijne avond nog.’ Ik liep weg.

Achter me hoorde ik een zucht en toen een bonk op de muur. Verschrikt draaide ik me weer om. Hij had zijn vuist tegen de wand geslagen en zijn voorhoofd leunde tegen de deurpost, waardoor zijn zwarte haar zijn gezicht bedekte.

‘Deze gang uit en dan de deur aan de rechterkant.’

Mijn mond ging open om iets te zeggen, maar er kwam niets uit. Verward liep ik van hem weg. Als dit een grapje van hem was en ik straks in een opbergruimte terecht kwam, deed ik hem wat aan.

Maar tot mijn verbazing had hij de waarheid gesproken. De deur aan de rechterkant leidde inderdaad naar een trap die in een spiraal omhoog kronkelde. Het was alleen akelig donker in de hal. Ik moest goed kijken waar ik mijn voeten plaatste.

Geen idee hoe ik het voor elkaar had gekregen, maar ik stond boven aan de trap. Het zilveren naambordje glom in het zachte maanlicht wat door het dakraam scheen.

‘Rui?’ bracht ik zwakjes uit.

Geen reactie.

‘Rui?’ zei ik nu wat harder. Ik klopte op de deur.

Alweer geen reactie.

Voorzichtig schoof ik de deur aan de kant en stapte de kamer in. Het eerste wat me opviel was het schuine plafond. Het hele plafond was gemaakt uit glas, waardoor de sterren en de maan naar binnen konden schijnen. Het tweede wat me opviel was hoe netjes de kamer was. Er stond één groot tweepersoonsbed met witte lakens in het midden van de kamer. Het bed was ingedeukt omdat iemand erop had gezeten. Ik zette de kom noedels naast me neer op een wit kastje, omdat ik bang was dat ik het zou laten vallen. De chopsticks legde ik ernaast.

Nu ik dat vervelende ding kwijt was kon ik de kamer verder bestuderen. Er hing niets aan de muren. Geen foto’s, geen schilderijen. Naast Rui’s bed stond een grote, witte vleugel. Het maanlicht werd weerkaatst in de lak.

Toen ik verder de kamer inliep, zag ik hem zitten. Hij zat op een grote, brede vensterbank voor een raam en staarde naar buiten. Zijn donkerrood geverfd haar kwam net niet tot zijn schouders. De volle lokken hingen half schuin voor zijn gezicht. Hij droeg een zwarte spijkerbroek waar zijn lange benen mooi in uitkwamen. Zijn witte blouse had hij

boven opengelaten. In zijn hals hing een zilver kettinkje met een klein, zilveren kruis eraan. Het bedeltje omklemde hij met zijn vingers.

‘Rui?’

Alweer geen reactie.

Onzeker stapte ik op hem af. Toen ik bijna bij hem was, struikelde ik over die stomme slippers. Ik viel met een bonk op de houten vloer.

Het enige lichtpuntje: Rui schrok op en had me eindelijk in de gaten.

Hij trok de oordopjes uit zijn oren – vandaar dat hij me niet had gehoord – en staarde me rustig aan, alsof hem dit iedere dag overkwam. Iemand die zijn kamer letterlijk binnenkwam vallen.

‘Gaat het?’ vroeg hij zacht. Zijn blik was uitdrukkingloos. Soepel kwam hij overeind, hij was een stuk groter dan zijn vrienden en daarbij ook een stuk groter dan ik. ‘Heb je je bezeerd?’

‘Sorry, het was niet mijn bedoeling je zo te ontmoeten.’

Er verscheen een warme glimlach op zijn gezicht. Zijn donkerbruine ogen schitterden in het maanlicht. Het benam me de adem.

‘Ik neem aan dat jij Bryn bent?’ Hij hielp me overeind. Zijn warme, sterke handen rustten op mijn schouders. Ik stond met mijn rug naar hem toe en had moeite met ademen. Wat was er aan de hand?

Uiteindelijk herpakte ik mezelf en draaide me naar hem om. ‘Bryn Avans, aangenaam. Ik heb noedels voor je meegebracht. Ze zullen wel koud zijn... O, en dankjewel dat ik hier mag blijven.’

Rui keek me voor een paar seconden zwijgend aan. Toen begon hij hard te lachen. Hij greep naar zijn buik. Het ket-tinkje bungelde om zijn nek toen hij voorover boog.

‘Sorry,’ zei hij. ‘Het is gewoon... Je maakt me aan het lachen. Op een goede manier. Mijn naam is Ayano Rui.’

‘O.’ Ongemakkelijk keek ik naar mijn handen. ‘Dat is niet mijn bedoeling geweest, maar ik ben blij dat je me grappig vindt.’ In mijn hoofd maakte ik een rekensommetje. Japanners zeiden de achternaam als eerste. Dat had Kyo me verteld. Dus Rui was zijn voornaam en Ayano zijn achternaam. Oké, nu nog onthouden.

‘Heb je honger?’ vroeg Rui. Hij keek om zich heen en toen hij de afgekoelde kom met noedels zag staan, liep hij erop af.

‘Ik heb net gegeten met Kyo.’

Rui rook aan het eten en prikte met zijn vinger in de kom. ‘Het is koud.’

‘Sorry.’

‘Geen probleem.’ Hij pakte de chopsticks en liep terug naar de vensterbank, waar hij zichzelf comfortabel maakte.

‘Dus...’ bracht ik uit. ‘Waarom mag ik hier blijven?’

‘Ik zag je advertentie.’ Zijn ogen ontmoetten de mijne via het raam. ‘Ik weet het niet. Ik voelde dat ik je moest helpen.’

‘Wat deed je überhaupt op zo’n advertentiesite?’ vroeg ik nieuwsgierig. Ik liep naar zijn bed tegenover hem en nam plaats op het zachte matras.

‘Verveling.’

‘Ah.’ Ik wachtte op nog meer antwoorden, maar hij zei niets meer en at rustig van zijn koude avondeten. ‘Nou, ik ben blij dat je je verveelde. Ik vind het erg fijn dat ik hier

mag blijven. Ik hoop dat je niet al te veel last van me hebt, over een maand ben ik weer weg, dat beloof ik.'

Nu draaide hij zich naar me om. Zijn ogen vernauwden zich tot spleetjes. 'Je moet niet denken dat je een last voor ons bent. Doe alsof je thuis bent. Dit is nu je thuis. We hebben het later wel over de verdere regeltjes en de kosten. Maar voor nu...' Hij stond op en liep naar me toe. Hij moest bukken om me recht in de ogen te kijken. Zijn lach was oogverblindend. 'Voor nu moet je het naar je zin hebben en tot rust komen. Het rouwproces van je ouders moet nog slechts beginnen. Als je ooit hulp nodig hebt, kom je naar me toe. Oké?'

Ik knikte. Ik wist niet wat ik anders moest doen. Pas toen ik even later op mijn eigen bed in mijn slaapkamer zat, besefte ik dat mijn hart sneller had geklopt dan normaal. Zou hij het gehoord hebben?

Verward liet ik me achterover vallen en sloot mijn ogen. Het was een aparte situatie, dit alles. Mijn ouders dood, mijn peettante kwaad op me, vier vreemde jongens in een landhuis...

Wacht even.

Ik kwam overeind en sperde mijn ogen wagenwijd open.

In mijn advertentie op het internet had ik niet vermeld dat mijn ouders overleden waren.

Het rouwproces van je ouders moet nog slechts beginnen.

Hoe wist Rui dat mijn ouders overleden waren?

Ik wilde er nog langer over nadenken, maar de slaap had me te pakken en voordat ik het wist, droomde ik over donkerbruine ogen die de maan met zich meedroegen.

Ik werd wakker van een deur die werd dichtgeslagen.